

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1101: Đoạn Kinh Văn Này, Chính Là Nói Rõ Nguyên Do Của Phần Khoa Phán Nêu Ra Ý Nghĩa Răn Dạy Tha Thiết Ở Phía Trước

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 096)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Đoạn kinh văn này, chính là nói rõ nguyên do của phần khoa phán nêu ra ý nghĩa răn dạy tha thiết ở phía trước.】

Câu phía trên nói “tác thị niệm” (khởi lên ý niệm như thế), câu trên nói rõ nguyên do của “tác thị niệm”; nửa câu sau, từ chữ ‘hà dĩ cố’ (vì có sao) trở đi, là nói rõ nguyên do của việc “mạc tác thị niệm” (chớ khởi ý niệm như thế). Dem ý nghĩa của đoạn kinh văn phía trước đến chỗ này liền trở nên rõ ràng hơn, chúng ta chỉ đem ý nghĩa này nói ra mà thôi.

Phật gọi Tôn giả Tu Bồ Đề, phàm là khi gọi tên, thì đoạn phía dưới đều là những lời khai thị quan trọng, gọi tên là để nhắc nhở ngài ấy phải đặc biệt chú ý.

“Nhữ nhược tác thị niệm” (Nếu ông khởi ý niệm như thế này), chữ “nhược” là giả sử, giả sử nếu như ông có một ý niệm như vậy.

“Phát A-nậu-đa-la Tam-miệu Tam-bồ-đề giả” (Người phát tâm A-nậu-đa-la Tam-miệu Tam-bồ-đề), đây chính là lời mà Tôn giả đã nói ở phần đầu khi mới mở kinh: “Thiện nam tử, thiện nữ nhân, phát tâm A-nậu-đa-la Tam-miệu Tam-bồ-đề”, tức là phát tâm Vô Thượng Bồ Đề.

Người phát cái đại tâm này lại nói các pháp là đoạn diệt, đương nhiên là không có chuyện này, đây chỉ là giả thiết. Phía trước giảng “tác thị niệm”, là khởi ý niệm gì? Chính là khởi lên cái ý niệm này, cho rằng các pháp có tướng đoạn diệt. Thật ra mà nói, người có quan niệm sai lầm này không phải là không có; nếu như không có, Phật hà tất phải nói làm chi? Thật sự là có!

Thực sự mà nói, những nhà khoa học hiện đại, những gì họ phát hiện được cũng gần giống với tướng đoạn diệt. Tất cả các pháp không sanh, nhưng phải hiểu rằng, tất cả các pháp cũng không diệt. Nó không sanh thì dường như là đoạn diệt, nhưng phía sau còn có sự không diệt, đó chính là tướng tương tục (tướng tiếp nối nhau); ngay trong cái tướng tương tục đó mà nhìn lầm, nhìn thấy cái tướng đó thay đổi rồi, liền cho rằng nó đã đoạn diệt.

Ví như những gì bày ra ngay trước mắt chúng ta đây, chúng ta nhìn thấy người này chết rồi, liền cho rằng là đoạn diệt. Kỳ thực người đó không phải là chết đi, người đó đang có một sự chuyển biến, người đó chuyển biến sang một cảnh giới khác rồi. Tướng sẽ biến đổi chứ không bị diệt mất, nó biến thành một cái tướng khác, chúng ta liền cho rằng cái tướng này là chết rồi, cái tướng kia sanh ra rồi, cái tướng này diệt đi rồi, chúng ta liền nảy sanh sự nhận thức sai lầm này.

Đây là một quan niệm sai lầm, không phải là chánh quán. Cho nên [Phật] mới răn dạy ngài rằng “mạc tác thị niệm” (chớ khởi ý niệm như thế), ông không thể nói như vậy được.

Phần dưới nói: “Hà dĩ cố, phát A-nậu-đa-la Tam-miệu Tam-bồ-đề giả, ư pháp bất thuyết đoạn diệt tướng” (Vì có sao? Người phát tâm A-nậu-đa-la Tam-miệu Tam-bồ-đề, đối với pháp không nói tướng đoạn diệt).

Người phát tâm Vô Thượng Bồ Đề là người đã giác ngộ, họ là bậc đã giác ngộ chân chánh, làm sao có thể nhìn sai chân tướng sự thật được? Làm sao lại có thể nói sai được? Họ không nhìn sai, đương nhiên họ sẽ không nói sai; nói sai, tức là đã nhìn sai rồi, là thực sự hiểu lầm rồi.

Ý nghĩa đến chỗ này, thì càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng sáng tỏ. Ý nghĩa của đoạn này rất dài, cũng rất sâu và rất rộng.